

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **P. L.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018, č. j. JMK 77837/2018, sp. zn. S-JMK 61920/2018/OD/No,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 1. 6. 2018, č. j. JMK 77837/2018, sp. zn. S-JMK 61920/2018/OD/No, **se ruší** a věc **se vrací žalovanému** k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou žalobce brojil proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zčásti změněno prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odbor dopravy, ze dne 6. 4. 2018, č. j. OD-ČJ/38856-18/PIM, a to v části výroku o sankci, kdy bylo původní ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. nahrazeno později účinným ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném v době spáchání přestupku. Jednalo se drobnou změnu ve výroku rozhodnutí, kdy prvostupňový správní orgán aplikoval nesprávné ustanovení pro uložení pokuty žalobci, neboť mu měla být ukládána sankce podle zákona účinného v době spáchání přestupku, když právní úprava pozdější – účinná v době rozhodnutí o přestupku nebyla pro žalobce příznivější, nýbrž totožná (jednalo se o sankci stejného druhu – pokuta a ve stejné výměře 1 500 Kč – 25 00 Kč). Ve zbylé části bylo prvostupňové správní rozhodnutí potvrzení a odvolání žalobce zamítnuto.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 14. 4. 2015 kolem 17:30 hod. na dálnici D1, v km 183, ve směru jízdy na Prahu, držel v ruce při řízení nákladního motorového vozidla tov. zn. M. B. V., bílé barvy, RZ: X., telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě především namítal, že v jeho případě došlo k zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí prekluzivní doby. Řízení bylo zahájeno dne 11. 5. 2015, kdy platila jednoletá prekluzivní doba dle tehdy účinného zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. K zániku odpovědnosti za přestupek by tedy došlo standardně dne 12. 5. 2016, avšak prekluzivní doba byla stavěna podáním správní žaloby (dne 21. 3. 2016). Do zániku odpovědnosti zbývalo 51 dnů. O žalobě bylo pravomocně rozhodnuto dne 20. 11. 2017. Od následujícího dne opět plynula prekluzivní lhůta. Běh této lhůty skončil dnem 10. 1. 2018 a ke dni 11. 1. 2018 již odpovědnost za spáchaný přestupek zanikla. Prvostupňové rozhodnutí bylo však vydáno až dne 6. 4. 2018 a napadené rozhodnutí žalovaného dokonce až dne 1. 6. 2018, tedy po uplynutí prekluzivní lhůty.

4. Dále žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal žádnou z jeho odvolacích námitek, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Dále bylo namítáno porušení práva rovnosti zbraní. Správní orgán totiž odmítl vyslechnout spolujezdkyni žalobce, jejíž svědeckou výpověď žalobce navrhl k důkazu ve svůj prospěch a za účelem zpochybnění tvrzení policistů. Policisté sice tvrdili, že žalobce byl ve vozidle sám, avšak žalobce již ve správním řízení tvrdil, že ve vozidle sám nebyl. Žalobce byl krácen na právu na obhajobu, konkrétně na výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků ve svůj neprospěch.
6. Žalobce dále namítal, že správní orgány se nevypořádaly s jeho argumentací proti zjištěnému skutkovému stavu. Žalobce totiž tvrdil, že policisté vůbec nemohli ze svého vozidla vidět do kabiny vozidla žalobce, a to z důvodu výškového rozdílu vozidel. Správní orgány sice vycházely z fotografie vozidla, které je shodně označeno, avšak s ohledem na jeho parametry se jedná o zcela jiné vozidlo co do velikosti.
7. Žalobce správním orgánům také vytkl, že nebyl uvážěn institut mimořádného snížení výměry sankce, ačkoliv k tomu byly dány zákonné důvody ve smyslu § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, protože už samotné projednání věci vedlo k nápravě žalobce a žalobce v následném období žádný jiný přestupek nespáchal (ke spáchání projednávaného přestupku došlo více než 3 roky zpět).
8. Žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
9. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, včetně prvostupňového správního rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, navržené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Oba správní orgány postupovaly při svém rozhodování v souladu s platnou právní úpravou.
11. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že v posuzované věci došlo k prekluzi. K přestupku došlo dne 14. 4. 2015, po ukončení správního řízení pravomocným rozhodnutím byla podána správní žaloba, čímž došlo k přerušení běhu lhůty pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 41 s.ř.s. (žaloba byla podána dne 21. 3. 2016, tedy ještě před uplynutím jednorocní lhůty dle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Rozsudek NSS vydaný v této věci nabyl právní moci dne 20. 11. 2017. Lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek tak neběžela 609 dnů. V mezidobí nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V § 112 odst. 2 posledně citovaného zákona je ohledně lhůt pro zánik odpovědnosti stanoveno, že „Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí

účinnosti tohoto zákona nepoužijí“. Podle § 30 písm. a) citovaného zákona činí promlčecí doba 1 rok, přičemž počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (§ 31 odst. 1 citovaného zákona). Podle § 32 odst. 1 písm. c) citovaného zákona se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. Promlčecí doba se přerušuje mj. vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (§ 32 odst. 2 citovaného zákona). Dle § 32 odst. 3 citovaného zákona platí, že byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání.

12. Z výše provedené citace právních předpisů, a také ze správního spisu, podle žalovaného vyplývá, že běh lhůty pro zánik odpovědnosti byl v posuzované věci přerušen dne 23. 9. 2015, kdy bylo vydáno rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným. Od tohoto data počala plynout nová jednorozhodnutí, po kterou bylo vedeno soudní řízení správní, a to 609 dnů. K dalšímu přerušení promlčecí doby došlo dne 6. 4. 2018, a to vydáním dalšího rozhodnutí o vině žalobce, tedy ještě před uplynutím jednoleté promlčecí doby ve smyslu § 29 písm. a) citovaného zákona dne 25. 5. 2018 (23. 9. 2015 + 1 rok + 609 dnů). Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 3. 6. 2018, k zániku odpovědnosti za přestupek proto nedošlo.
13. Pokud žalobce tvrdil, že žalovaný nevypořádal žádný z jeho odvolacích argumentů, tak k tomu žalovaný uvedl, že žalobce i přes výzvu k doplnění odvolání toto nedoplnil. Proto žalovaný přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí v celém rozsahu. Žalovaný také odmítl, že by bylo porušeno právo na rovnost zbraní. Prvostupňový správní orgán na str. 6 odst. 3 svého rozhodnutí pregnantně odůvodnil, proč nepřistoupil k výsledku svědka – údajné spolujezdkyně žalobce, přičemž žalovaný se s tímto odůvodněním zcela ztotožnil a nedospěl k závěru, že by bylo porušeno právo žalobce na obhajobu ani právo na rovnost zbraní.
14. K argumentům žalobce, že policisté nemohli do jeho vozidla vidět z důvodu výškového rozdílu vozidel, a že prvostupňový správní orgán vycházel z fotografií nejmenšího typu vozidel M. B. V., žalovaný odkázal na obsah prvostupňového správního rozhodnutí na str. 7, kde se podle něj prvostupňový správní orgán vypořádal s výše uvedenou argumentací žalobce zcela vyčerpávajícím a logickým způsobem. S tímto odůvodněním se žalovaný zcela ztotožnil a námitku žalobce pokládá za nedůvodnou.
15. K institutu mimořádného snížení výměry pokuty žalovaný uvedl, že i z názvu lze dovodit, že jde o institut mimořádný, který se použije pouze v případě mimořádných okolností, které však v daném případě nenastaly. Žalovaný považuje uloženou pokutu za správnou co do druhu i výše, prvostupňový správní orgán ji dostatečným způsobem odůvodnil a uvedl, z jakého důvodu přistoupil k uložení pokuty právě ve výši 2 000 Kč. Použitému odůvodnění nemohl žalovaný nic vytknout.
16. Žalovaný postupoval správně a v souladu s právní úpravou, pokud částečně změnil výrok o sankci a náklady řízení prvostupňového správního rozhodnutí.
17. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přitom rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
19. Žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojil proti nezákonnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Jedna z těchto námitek byla založena na tvrzeném zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí zákonem stanovené lhůty k jeho projednání. Krajský soud se proto v kontextu argumentace žalobce nejprve zabýval tím, zda vůči němu mohla být odpovědnost za přestupek uplatněna.
20. Podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona účinného do 30. 9. 2015, platilo, že přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok.
21. Podle § 7 odst. 1 posledně citovaného zákona se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější.
22. Výše citovaná zákonná ustanovení bylo třeba v případě žalobce aplikovat, tj. na příklad žalobce bylo nutné aplikovat jednoroční prekluzivní lhůtu ve smyslu § 20 odst. 1 posledně citovaného zákona (ve znění účinném do 30. 9. 2015), neboť žalobce přestupek spáchal dne 14. 4. 2015. Pozdější právní úprava účinná od 1. 10. 2015 nebyla pro žalobce příznivější, protože oddalovala zánik odpovědnosti za přestupek pomocí přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku (v případě zahájení řízení o přestupku, vydání rozhodnutí o přestupku, jímž byl obviněný uznán vinným z přestupku), a proto tuto pozdější právní úpravu nebylo možné užít (nebyla pro žalobce příznivější). Jelikož v této věci byl posuzován přestupek spáchaný dne 14. 4. 2015, bylo třeba jej s odkazem na shora citovanou právní úpravu projednat ve lhůtě 1 roku, tj. do 14. 4. 2016. To se však nepodařilo, neboť napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno teprve dne 1. 6. 2018. V této situaci bylo třeba respektovat § 20 odst. 1 posledně citovaného zákona (ve znění účinném do 30. 9. 2015), podle něhož přestupek již nelze projednat, uplynulo-li od jeho spáchání 1 rok. Vzhledem k tehdejší právní úpravě nemohlo dojít k žádnému prodloužení této lhůty pomocí přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku a zánik odpovědnosti za přestupek. Ovšem mimo délku soudního řízení před správním soudem, kdy lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek neběží (stavení promlčecí doby). I přes tuto úvahu, kdy v případě žalobcova přestupku došlo po dobu soudního přezkumu správních rozhodnutí ke stavení běhu promlčecí doby v rozsahu téměř 20 měsíců (promlčecí doba neběžela zhruba od podání správní žaloby dne 21. 3. 2016 do právní moci rozsudku NSS dne 20. 11. 2017), správní orgány nestihly s definitivní platností projednat přestupek ve lhůtě 1 roku od jeho spáchání (v součtu dob před soudním řízením a po něm, tedy zhruba 9 měsíců + 6 měsíců do právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného).
23. Ze správního spisu bylo ke genezi případu zjištěno, že ke spáchání přestupku došlo dne 14. 4. 2015. Oznámení o zahájení řízení o přestupku (včetně předvolání k ústnímu jednání) žalobce osobně převzal dne 11. 5. 2015 (tím bylo zahájeno řízení o přestupku). Ústní

jednání proběhlo dne 25. 5. 2015 v nepřítomnosti žalobce. Na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů rozhodl dne 18. 9. 2015 Městský úřad Šlapanice o tom, že žalobce je vinen ze spáchání předmětného přestupku. Toto rozhodnutí bylo následně k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 1. 2016. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 3. 2016. tento soud ji rozsudkem ze dne 29. 6. 2017, č. j. 22 A 18/2016-29, zamítl. Teprve až rozsudkem NSS ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34, bylo rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016 zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek NSS nabyl právní moci dne 20. 11. 2017, následně byl spis vrácen žalovanému a ten ve věci ihned rozhodl, tj. dne 29. 11. 2017 zrušil prvostupňové správní rozhodnutí ze dne 18. 9. 2015 (na podkladě závazného právního názoru NSS) a věc tomuto prvostupňovému správnímu orgánu vrátil k doplnění a novému projednání přestupku. Nové rozhodnutí o vině žalobce ze spáchání přestupku vydal prvostupňový správní orgán až dne 6. 4. 2018. Nové druhostupňové správní rozhodnutí vydal žalovaný až dne 1. 6. 2018, kdy zčásti změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, a to v konkretizaci správního ustanovení, podle něhož byla uložena sankce, ve zbytku prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

24. Z výše provedeného shrnutí průběhu správního řízení (včetně soudního přezkumu) lze dovodit rozhodující mezníky a data, která svědčí o tom, že ve věci došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek ještě před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018 (v právní moci dne 3. 6. 2018). V posuzované věci měl být projednán přestupek žalobce do 1 roku od jeho spáchání, v opačném případě jej nebylo možné již projednat. Jelikož po dobu soudního řízení lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek neběží (§ 41 s.r.s.), po tuto dobu dochází ke stavení běhu prekluzivní lhůty, bylo třeba spočítat délku správního řízení proběhlou před zahájením soudního řízení a stejně tak spočítat délku správního řízení po pravomocném skončení soudního řízení. Přestupek byl spáchán dne 14. 5. 2015 a od tohoto data do data podání správní žaloby u krajského soudu dne 21. 3. 2016 uplynulo celkem 311 kalendářních dnů (bez započtení dne 14. 5. 2015 a dne 21. 3. 2016). Prekluzivní lhůta neběžela po dobu soudního řízení, tedy od 21. 3. 2016 (podání správní žaloby ke krajskému soudu) do právní moci rozsudku NSS dne 20. 11. 2017. Po dobu soudního řízení dochází ke stavení prekluzivní doby, což znamená, že běh prekluzivní doby se zastaví (podáním žaloby u soudu – zahájením soudního řízení) a po odpadnutí důvodů stavení promlčecí doby se běh promlčecí doby obnoví a promlčecí doba pokračuje (po právní moci soudního rozhodnutí). Jinými slovy při stavení prekluzivní doby se započítává do prekluzivní doby i doba před vznikem překážky, která měla za následek stavení promlčecí doby. Přestože NSS svým rozsudkem ze dne 7. 11. 2017 zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2016 s tím, že ihned po právní moci rozsudku spis vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pak žalovaný společně s prvostupňovým správním orgánem nestihli přestupek žalobce znovu projednat a rozhodnout o něm ve lhůtě 1 roku od jeho spáchání. Po právní moci rozsudku NSS dne 20. 11. 2017 pokračovalo v této věci opět správní řízení (v roce 2017 po dobu 41 dnů a v roce 2018 po dobu 154 dnů), a to až do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí žalovaného, tedy do 3. 6. 2018. Správní řízení v této věci trvalo celkem 506 dnů. Přitom přestupek měl být s odkazem na § 20 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 projednán do 1 roku od jeho spáchání. Vezme-li soud v úvahu, že kalendářní rok má 365, resp. 366 dnů vzhledem k přestupnému roku 2016, pak v posuzované věci byla tato doba překročena a minimálně

již ke dni 14. 1. 2018 (bez zápočtu několika dnů mezi právní mocí rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2017 a datem podání kasační stížnosti k NSS dne 12. 7. 2017) došlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek z důvodu prekluze. Nové druhostupňové správní rozhodnutí ze dne 1. 6. 2018 bylo vydáno až po uplynutí prekluzivní lhůty, proto je nezákonné a soud jej musel postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit.

25. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla dříve, než bylo ve věci pravomocně rozhodnuto (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89), protože bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Tyto závěry jsou zcela v souladu s judikaturou NSS v obdobných věcech. Krajskému soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit.
26. Zbývajících žalobními námitkami se již zdejší soud nezabýval, neboť by jejich vypořádání bylo nadbytečné.
27. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
28. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy

zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

V. Závěr a náklady řízení

29. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, krajský soud shledal žalobní námitku týkající se zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí prekluzivní doby stanovené zákonem jako důvodnou a nezbylo mu tak, než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V této souvislosti krajský soud žalovanému ukládá, aby v navazujícím řízení rozhodl v souladu se správním řádem tak, že se prvostupňové rozhodnutí ve věci přestupku žalobce s ohledem na shora uvedené ruší a řízení se zastavuje, protože zákonem stanovená lhůta k projednání přestupku uplynula.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl žalobce plný úspěch ve věci, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále za právní zastoupení. Právní zastoupení žalobce advokátem v tomto řízení představují 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci nahradit na nákladech řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám jeho advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. ledna 2021

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.